

Doctrina socialistă a planificării producției, ca și practica edificării socialismului ne-au dat un nou calendar, calendarul cincinal, pe care ne-am obișnuit, parcă, să-l trăim cu o mult mai acută conștiință a timpului, decît pe cel străvechi, calendarul anual.

La ora cînd scriem aceste rînduri, prima dintre cele șaiszeci de luni ale noului cincinal s-a încheiat. Prin toate mijloacele de informație și comunicație, am putut afla că, în foarte multe domenii și sectoare, a șazecea parte a rezultatului global și final, prevăzută a fi realizată în prima a șazecea parte de timp, era, la ora 24 a zilei de 31 ianuarie, nu numai îndeplinită, dar și depășită. Știm, așadar, că am călcat cu dreptul și cu un pas mare, în noua perioadă de creație socialistă multilaterală, știm mai mult, că numai cu dreptul și cu pași mari vom trece prin această perioadă, vom încorpora timpul în nenumărate feluri de produse materiale și spirituale, și vom transforma timpul în viață mai bună, în viață superioară din toate punctele de vedere.

Nici nu s-ar putea altfel. Îndeplinirea unui atît de măreț plan e condiționată de munca omenească, într-o triplă caracterizare : entuziasm, voință, competență, calități prin care munca liberă socialistă se deosebește în mod fundamental de munca înlănțuită, exploatată, a altor orînduiri, calități prin care însuși chipul omului format în orînduirea socialistă își afirmă superioritatea, față de omul altor epoci și al altor orînduiri. Aceasta este ideea care se desprinde, clară și convingătoare, din cuvintele rostite, de către tovarășul Nicolae Ceaușescu, la înîlnirea cu oamenii de artă și cultură care a avut loc, acum cîteva zile, la 10 februarie, la Palatul Consiliului de Stat :

„Dar, alături de realizările care au îmbogățit și înfrumusețat chipul patriei, îndeplinirea cea mai mare, cea mai de preț, este făurirea omului nou, a conștiinței înaintate a muncitorilor, țăranilor și intelectualilor — români, maghiari, germani și de alte naționalități — care au creat toate valorile, toată bogăția noastră națională”.

Cincinalul a trecut, așadar, de o lună de zile, în mîna poporului, pentru a fi transformat, zi cu zi, în realitate vie.

Oamenii de cultură și artă fac parte integrantă din poporul nostru, ei sînt popor. Cultura și arta sînt activități și bunuri ale

poporului însuși, de care nu pot fi despărțite, fără primejdie de moarte, cum nu poate fi despărțită floarea de solul și de rădăcina ei. De aceea, sarcinile și aspirațiile oamenilor de cultură și artă, în cadrul imensului și unanimului efort al poporului nostru pentru realizarea cincinalului, nu pot fi limitate la specificul domeniului lor de activitate. Pentru fiecare om al muncii din patria noastră — muncitor în uzină sau savant, țăran sau artist — cincinalul este un tot indestructibil, ale cărui capitole nu pot fi ierarhizate în importanță, după criteriul specificului sau al subiectivismului profesional. Inima intelectualului nu zvîcnește și nu se mobilizează numai la ideea că, în 1975, vom avea mai multe școli, mai multe biblioteci, mai multe cărți, mai multe laboratoare — într-un cuvînt mai multe mijloace materiale de activitate și înflorire a culturii. După cum inima omului de teatru nu bate numai la ideea că, în cursul cincinalului, își vor deschide porțile și își vor primi spectatorii monumentalul Teatru Național din București, cu cele trei săli ale sale, noul Teatru Național din Craiova, și noul teatru din Tg. Mureș, sau că turneele teatrale vor găsi, pe suprafața țării, zeci de noi scene ale unor zeci de noi case de cultură, cu săli și scene dotate pentru a primi cele mai pretentioase spectacole de artă. După cum gîndul tuturor iubitorilor de artă nu se poate îndrepta numai spre noile săli de concerte, de expoziții, de cinematograf, care vor răsări, în orașe și sate, pe tot întinsul țării. Căci ei știu că toate acestea nu sînt decît rezultatul muncii întregului popor, pentru realizarea integrală a cincinalului. Ei știu că edificiile teatrale se înalță din rodul muncii în uzine și pe ogoare, că șantierul Teatrului Național nu e decît un ecou al șantierului de la Porțile de Fier, că un nou cinematograf se construiește în relație directă cu planul de însămînțare sau recoltare al cooperativelor agricole. Teatrul va vedea împlinindu-se zilnic și depășindu-se zilnic acest vis esențial al său, care este creșterea numărului de spectatori, cu atît mai repede cu cît se înfăptuiește perfect planul șantierelor navale, sau planul de irigații. Spectatori mai mulți înseamnă, în ultimă instanță, mai multe și mai bune produse ale industriei și agriculturii. Căci numai o viață mai bună poate aduce teatrului spectatori **mai mulți și mai buni.**

Aceasta este însăși concepția Partidului și a Statului, care au gîndit planul ca unitate și ca monolit, viziunea ansamblului fiind legea esențială, iar reflectarea acesteia în conștiința cetățenească trebuind să fie imperativul moral cel mai puternic.

Prin participarea și contribuția lor la realizarea integrală a cincinalului, prin solidaritatea lor fierbinte cu fiecare colectiv și cu fiecare om care muncește, indiferent în ce domeniu, pentru realizarea mărețelor sarcini cincinale, oamenii de cultură și de artă vor putea dovedi, încă o dată, că sînt adevărați comuniști, adevărați fii ai patriei socialiste.